Temps Ordinari - Trenta-tresè diumenge

Per Administrador el dg., 16/11/2014 - 09:00

Pr 31,10-13.19-20.30-31
1Te 5,1-6
Mt 25,14-30

Més aviat o més tard, arriba l'hora de passar comptes. Sant Pau anomena bellament aquesta hora com "el dia del Senyor". A les acaballes de l'any litúrgic, tal com fem en la vida civil, cal fer balanços i inventaris. Pau avisa que l'hora no ens sorprengui adormits, ja que la denúncia com la intrusió insospitada d'un lladre en plena nit. A l'evangeli, Jesús també parla de sorpresa final, però la prevé amb inusitada insistència i amb multitud d'exemples. Convoca sovint, en efecte, a ponderar els fruits produïts en diferents activitats i felicita els bons treballadors. Heus-ne ací un petit recompte: La multiplicació del blat, fins al cent per u. Els fruits de la vinya, del cep i de les sarments La figuera, que abonarà una vegada més. La pesca, fins a comptar 153 peixos grossos Els cabassos de recollida del pa sobrant La compravenda de perles fines i de camps amb tresors ocults El càlculs pel reeiximent de les campanyes militars L'abundància de les collites La bona governança domèstica La implicació dels pastors amb el ramat La rectitud dels jutges L'hospitalitat correcta L'ensenyament dels mestres. El rendiment de comptes dels administradors Justament l'evangeli d'avui avalua la diferent resposta humana a la generositat divina. Déu confia a cadascú uns talents, unes qualitats, unes circumstàncies. En la paràbola vénen materialitzades per una notable riquesa (un talent = 100 asos romans = 100 x 400 gr en or = 40 kg d'or (2 litres)). A la carta als Efesis hi ha un bell llistat dels dons espirituals que Déu ens dóna en vistes al Regne, en vistes a Jesús. Cadascú pot manegar el seu patrimoni per tal que li fructifiqui, en pugui viure, i pugui retornar-lo amb escreix. Les quantitats rebudes són diferents, cert. Amb delicadesa es subratlla que cadascú rep segons la seva capacitat. Tanmateix, també se'ls exigeix diferenciadament.. Sorprèn la contundència de Jesús en el judici de l'administrador poruc, tractant-lo de dolent i de gandul. Per dimensionar aquesta crítica tan radical, cal passar de la imatge econòmica de la paràbola a la realitat vital referida. Si continuem llegint Mateu trobarem enumerats els fruits reals dels talents: donar menjar al famolenc, donar beure a l'assedegat, acollir el foraster, vestir el despullat, visitar presos i malalts. En vistes a aquests fruits es comprèn la condemna del qui amaga el seu talent. Semblantment, la paràbola anterior del relat, tot valorant la diferent atenció de les deu verges que han d'il·luminar les noces del rei, apunta cap a la dignitat del donador dels talents que malda per tenir els fruits esmentats. Aquest punt és el que subratlla l'oració col·lecta del dia: *Senyor Déu nostre, feu que puguem servir-vos sempre amb el goig a l'ànima, perquè la felicitat només és plena i perdurable quan us servim a vós, autor de tots els béns.* Sant Pau suggereix dues pistes per no ser sorpresos en la foscor: vetllar i viure sòbriament. Precisament la primera lectura de proverbis ho ha mostrat, espigolant dins la llarga i magnífica descripció d'una mare i esposa amant i servicial. Fa entendre la seva extrema cura de la família i, com qui no diu res, afegeix que és persona que "obre la mà als pobres, l'allarga als necessitats".